

- Extra Sacramentum non iustificatur, nisi per actus charitatis, & contritionis disponatur, ibid.
- Iustificatio est effectus gratiæ operantis, tract. 14. disp. 2. pag. 428. n. 1.
- Merita omnia per peccatum mortificata reviviscunt per subsequentem iustificationem, pag. 516. n. 190.
- Iustitia.*
- Recesserunt perfectiones iustitiæ originalis, quibus homo privatur per peccatum originale, tract. 12. disp. 2. pag. 70. & 71. num. 104. & 105.
- Privatio iustitiæ originalis habet veram rationem culpa, pag. 38. n. 144. & seq.
- Modus, qui iustitia originalis propagaretur in nobis medio semine, explicatur, pag. 99. n. 163.
- Cum iustitia originali homo non potest peccare venialiter, tract. 12. disp. 3. pag. 157. numer. 130.
- Iustus.*
- Indiget gratia speciali ad perseverandum finaliter adhuc in statu innocentia, tract. 13. disp. 1. pag. 226. & 228. n. 144. & 147.
- Potest per gratiam mereri de condigno aliquid à Deo, tract. 14. disp. 2. pag. 430. n. 3.
- Potest etiam de condigno mereri vitam æternam, pag. 431. n. 5.
- Eius opera ex gratia procedentia habent ex se condignitatem cum vita æterna, & non tantum ex favore extrinseco Dei, pag. 434. num. 11. & seq.
- Iustus per omnes suos actus bonos moraliter meretur de condigno vitam æternam, tamen non præcesserit actus formalis charitatis, pag. 450. n. 69.
- Non meretur defecto, sive de condigno, sive de congruo gratiam habitualement per opera ab ea elicite procedentia, pag. 475. num. 101.
- Immo nec de potentia Dei absoluta pag. 475. num. 102.
- Potest mereri de congruo iuxta præsentem providentiam alteri, sive peccatori, sive non peccatori gratiam habitualement, pag. 482. numer. 115.
- Non potest tamen in vlla providentia mereri de condigno illam peccatori secundum omnia quæ importat, ibid. n. 116.
- Potest tamen de condigno mereri illam non peccatori, pag. 484. n. 119.
- Potest etiam mereri de condigno peccatori gratiam secundum se, pag. 485. n. 123.
- Defectio non meretur sibi de condigno reparationem post lapsum, pag. 490. n. 131.
- Nec de potentia absoluta potest illam mereri sibi de condigno, ibid. n. 132.
- Immo nec de congruo, pag. 491. n. 133.

- Per bona sua opera verè concurrunt ad augmentum gratiæ, pag. 494. n. 141.
- Meretur illud saltem de congruo, ibid. num. 142.
- Saltem per actus intensiores charitatis meretur augmentum gratiæ, pag. 497. n. 148.
- Per actum remissum non meretur de condigno augmentum gratiæ, si attendatur ad solas leges meriti de condigno, nulla interveniente dispositione accidentali, pag. 500. numer. 152.
- Defectio tamen illud meretur, pag. 502. numer. 157.
- Non meretur defectio perseverantiam finalem in gratia, pag. 507. n. 167.
- Nec continuationem illius pro duratione sequenti, ibid. n. 169.
- Immo nec de potentia Dei absoluta potest illam mereri sive de condigno, sive de congruo, pag. 508. & 509. n. 171. & seq.
- Iustus defectio meretur de condigno bona temporalia, prout conducunt ad salutem, pag. 512. num. 180.
- Non tamen illa meretur de condigno, aut de congruo, si considerentur secundum se, pag. 513. n. 183. & seq.

L

- Lex.*
- Lex naturalis dicitur obediendum esse Deo auctori supernaturali, tract. 12. disp. 1. pag. 11. n. 32.
- Omne peccatum habet esse contra legem, tract. 12. disp. 1. pag. 30. n. 102.
- Duplex legis acceptio, tract. 12. disp. 2. pag. 45. num. 26.
- Quæ dicatur lex simpliciter, & quæ secundum quid, ibid. n. 27.
- Lex simpliciter potest violari secundum quid, ibid.
- Quando actus non sit simpliciter contra legem, ibid.
- Cur quædam sub mortali, & quædam sub veniali prohibeat? tract. 12. disp. 2. pag. 102. num. 168.
- Nulla lex datur de danda prima gratia auxiliante facienti, quod est in se viribus nature, tract. 13. disp. 1. pag. 217. n. 129.
- Nulla est lex conferendi gratiam facienti naturaliter, quod potest, ut non ponat obicem gratiæ, ibid.
- Legislator.*
- An æqualiter possit iniungere obligationem sub mortali? tract. 12. disp. 2. pag. 102. num. 168.

Libertas.

- Quæ sit libertas in causa? tract. 12. disp. 2. pag. 42. n. 14.

Ad

- Ad libertatem dno concurrunt ex parte intellectus, & alia duo ex parte voluntatis, tract. 13. disp. 3. pag. 345. num. 101.
- Stante indifferentia iudicij, & supposita virtute sufficienti ad actum, voluntas non potest non esse libera, pag. 346. num. 101. & seq.
- Si Deus ageret necessario, voluntas nostra non ageret liberè, pag. 351. num. 111.
- Cur maneret contingencia in rebus, & non libertas? pag. 355. num. 122.
- Efficacia divine voluntatis parit in nobis libertatem, tract. 13. disp. 3. pag. 342. & 350. num. 95. & 107.
- Gratia ex se, & ab intrinseco efficacis non tollit libertatem, ibid.
- Immo libertas creata perficitur per efficaciam gratiæ, ibid.
- Non omnis suppositio antecedens tollit libertatem, pag. 336. num. 86.
- Differentia inter contingenciam, & libertatem, tract. 13. disp. 3. pag. 355. num. 122.
- Ad meritum necessario requiritur libertas, tract. 14. disp. 2. pag. 436. num. 14.
- Potest peccare non est de perfectione libertatis, ibid. num. 15.
- Ad meritum sufficit libertas quoad exercitium, ibid.
- Limbo.*
- Pueri existentes in limbo non habent remorsum conscientia, tract. 12. disp. 1. pag. 13. num. 37.
- Habent tamen poenam damni, tract. 12. disp. 3. pag. 134. num. 73.
- Qualiter sint in eo loco, ne ab illo patiantur, pag. 141. num. 92.
- Inanimabus puerorum, qui existunt in limbo, licet admittatur amor naturalis Dei, non tamen est sepe omnia, tract. 13. disp. 1. pag. 188. num. 61.
- Lumen.*
- Contra naturale rationis est vitium directe contrarium virtuti acquisite, tract. 12. disp. 1. pag. 9. num. 25.
- Etiam vitium recedens à motivo supernaturali, pag. 11. num. 31.
- Lumen gloriæ effective dimanat à gratia sanctificante, tract. 13. disp. 2. pag. 258. num. 62.

M

Macula.

- Macula peccati originalis, & habitualis mortalis consistit in sola privatione voluntaria gratiæ habitualis, tract. 12. disp. 2. pag. 85. num. 140. & seq.
- Ex peccato veniali manet in anima quædam macula habitualis, tract. 14. disp. 1. pag. 417. num. 109.

Tom. III.

- Consistit in privatione fervoris charitatis, pag. 418. num. 110.

Malitia moralis.

- Privatio, in qua consistit malitia privativa peccati non est privatio immediata rectitudinis formalis, sed rectitudinis fundamentalis, tract. 12. disp. 1. pag. 29. & 30. num. 100.
- Malitia est maior in actu, quam in habitu, pag. 15. num. 43.
- Quæ sit causa huius excessus? pag. 16. & 17. num. 30.
- Quæ sit, & in quibus actibus malitia fundamentalis, pag. 30. num. 100. & disp. 2. pag. 47. num. 34.
- In peccato commissionis datur malitia privativa, tract. 12. disp. 2. pagin. 44. numer. 24.
- Cuius formæ sit carentia? ibid.
- Ad malitiam privativam requiruntur duæ conditiones, capacitas nempe, & debitum, ratione quarum privatio distinguitur à negatione, pag. 43. num. 18.
- Qualiter ad peccatum se habeat, pag. 48. num. 36.
- Malitia positiva datur in peccato commissionis, num. 37. per totum dub.
- Non attingitur à causalitate divina, sed à sola voluntate creata, pag. 55. num. 57. & seq. & pag. 63. & num. 80. & seq.
- Malitia peccati venialis in communi, & malitia peccati mortalis in communi distinguuntur essentialiter in ratione mali moralis, pag. 103. num. 169.
- Earum divisio non est generis in species, pag. 104. num. 172.
- Neutra est infinita, tract. 12. disp. 3. pag. 113. num. 18. & pag. 114. num. 20.
- Neutra potest habere rationem poenæ, pag. 109. num. 6. & 7. Vide *Malum.*
- Malum.*
- Quomodo intelligatur proloquium illud Dionysii, nemo intendens ad malum operatur? tract. 12. disp. 1. pag. 21. num. 69. & disp. 2. pag. 51. num. 44.
- Duplex est malum: aliud est absolute, & aliud, quod dicitur præcisè tale respectu alicuius in quo consistat hæc divisio, tract. 12. disp. 2. pag. 48. num. 36.
- Aliud est malum absolute, & aliud malum propriè datur oppositio propriè contraria, pag. 53. num. 49.
- Non potest esse poena, tract. 12. disp. 3. pag. 109. num. 9.
- B. V. Maria.*
- Sola est immunis à peccato, tract. 13. disp. 1. pag. 200. num. 93.
- Et sola habuit privilegium vitandi omnia peccata

Lzz 2

carum venialia per totam vitam. pag. 203. n. 98.
 Merititas illius non est forma sanctificans. tract. 13. disp. 2. pag. 248. num. 50. & pag. 251. n. 42.
Mansuetudo.
 In quo erraverit? tract. 13. disp. 1. pag. 222. n. 118.
 Errorum error damnatur ab Ecclesia. ibid.
 Docuerunt, quod licet auxilium primum gratiæ daretur inchoatum operum naturalium, conferebatur tamen ex divina misericordia operibus ipsis se habentibus per modum conditionis. pag. 213. n. 120.
 Ab errore Mansuetudinis vindicatur D. Chrysolomus. pag. 214. & 215. n. 124.
Meritum.
 Homo naturaliter non potest mereri adhuc de congruo collationem primi auxilij supernaturalis. tract. 13. disp. 1. pag. 215. n. 126.
 Meritum est effectus gratiæ cooperantis. tract. 14. disp. 2. pag. 418. n. 11.
 Dividitur in meritum de condigno, & meritum de congruo: In quibus flet utriusque diversitas. ibid. pag. 429.
 Traditur definitio meriti. ibid. n. 2.
 Non repugnat meritum de condigno hominis ad Deum. pag. 430. & 431. n. 3.
 Nec respectu vitæ æternæ. ibid. n. 5.
 Ad illud necessario requiritur libertas. pag. 436. num. 14.
 Sufficit ad illud libertas quoad exercitium. ibid. num. 15.
 Requiritur ad illud bonitas moralis in actu. pag. 437. n. 20.
 Actus si esset simul bonus, & malus moraliter, non posset esse meritorius vitæ æternæ adhuc qua prate esset bonus. pag. 438. n. 21.
 Ad meritum requiritur perse actus positivus. pag. 438. n. 22.
 Et non sufficit omisio actus mali. ibid. n. 23.
 Requiritur etiam status vitæ. pag. 440. n. 27. & seq.
 Pro quo intelligitur duratio vitæ vsque ad separationem animæ à corpore exclusivè. pag. 441. n. 29.
 Elias est in statu merendi. pag. 442. n. 34.
 Ad meritum de condigno apud Deum requiritur aliquod pactum ex parte Dei. pag. 443. num. 36.
 Explicatur qualitas huius pacti. pag. 444. n. 37. & seq.
 Ad meritum de condigno vitæ æternæ sive in statu nature integræ, sive in statu nature corruptæ necessaria est de lege ordinata gratia habitualis. pag. 449. n. 46.
 Etiam divinitus. pag. 450. n. 47.
 Etiam ad meritum de congruo. pag. 451. num. 48.
 Ad meritum vitæ æternæ requiritur aliqua or-

dinatio charitatis. pagin. 454. numer. 55.
 Non requiritur formatus. ibid. num. 56.
 Principaliter requiritur ad illud charitas, quam fides. ibid. num. 57.
 Non datur specialis virtus destinata ad merendum. ibid. num. 58.
 Ad meritum vitæ æternæ in actibus naturalibus non sufficit sola habitualis ordinatio charitatis. pag. 455. num. 60.
 Nec in actibus supernaturalibus. pag. 457. num. 63.
 Tota ratio merendi est charitas: materia verò sunt actus aliarum virtutum. pag. 459. numer. 68.
 Iustus per omnes suos actus bonos moraliter meretur de condigno vitam æternam. pag. 460. num. 69.
 Ordinatio charitatis requisita ad meritum quomodo crescat, & decrescat in actibus aliarum virtutum. pag. 465. & 466. & 467. numer. 77.
 Diversum meritum essentiale est in actu impetrato ab actu formali charitatis; ac in ipso actu charitatis. pag. 471. num. 91.
 Per opera adhuc supernaturalia extra gratiam facta nemo potest mereri de condigno gratiam habitualem. pag. 474. num. 99.
 Immo nec de congruo congruitate proprie dictæ. ibid. num. 100.
 Principium essentiale meriti non cadit, nec cadere potest sub merito. ibid. pag. 475.
 Prima gloria essentialis cadit sub merito. pag. 480. num. 112.
 Nullus defacto præter Christum potest de condigno mereri alteri primam gratiam. pag. 481. num. 113.
 Iustus iuxta præsentem providentiam potest de congruo mereri alteri primam gratiam habitualem. pag. 481. num. 115.
 Non potest tamen adhuc de potentia Dei absoluta mereri de condigno illam peccatori secundum omnia, quæ importat. ibid. num. 116.
 Iustus de potentia absoluta potest mereri de condigno non peccatori primam gratiam habitualem. pag. 484. num. 119.
 Etiam potest mereri de condigno peccatori illam secundum se. pag. 485. num. 123.
 Non potest defacto, & de potentia absoluta mereri de condigno, aut de congruo sibi reparationem post lapsum. pag. 490. & 491. num. 131. & seq.
 Inter meritum adhuc de congruo, & impetrationem, quæ differentia reperiuntur? pagin. 493. num. 137.
 Iustus meretur saltem de congruo augmentum gratiæ. pag. 494. num. 142.
 Meretur etiam illud de condigno saltem per actus intensiores charitatis. pag. 497. numer. 148.
 Meritum, & præmium ex ratione communi illo-

illorum possunt conferri in eodem instanti. pag. 498. num. 149.
 Iustus non meretur de condigno augmentum gratiæ per actum remissum, si attendatur solum ad leges meriti de condigno nulla interveniente dispositione accidentali. pag. 500. num. 152.
 Meretur tamen illud defacto. pag. 502. numer. 157.
 Non meretur defacto perseverantiam finalem in gratia. pag. 507. num. 167.
 Nec continuationem illius pro duratione sequenti. ibid. num. 169.
 Immo nec de potentia absoluta potest illam mereri sive de condigno, sive de congruo. pag. 508. & 509. num. 171. & seq.
 Perseverantia in gratia pertinet ad principium essentiale meriti. ibid.
 Quomodo confirmationis potest cadere sub merito, & non perseverantia in gratia. pag. 511. num. 179.
 Iustus defacto meretur de condigno bona temporalia, prout conducunt ad salutem. pag. 512. num. 180.
 Non tamen illa meretur de condigno, aut de congruo, si considerentur secundum se. pag. 512. & 513. num. 183. & seq.
 Quomodo cumque sumantur non cadunt sub merito peccatoris. ibid. num. 185.
 Homo in natura pura, aut integra integritate naturali posset sibi mereri de condigno bona temporalia. ibid. num. 188.
 Merita omnia per peccatum mortificata reviviscunt per subsequentem iustificationem. pag. 516. num. 190.
 Augmentum gratiæ debitum meritis remissis non statim confertur physice. pag. 518. num. 192.
 Nec dum elicitur actus intensior. pag. 521. numer. 196.
 Immo nec præmium adæquatum debitum actui intensiori. ibid.
 Totum augmentum debitum actibus remissis, & actibus intensioribus adæquate non remuneratis confertur vel in purgatorio vel in gloria, vel in hac vita, dum iustus elicit actus intensiores subitos, vel semiplene de liberatos. pag. 522. num. 199. & seq.
 Totum augmentum gratiæ correspondens meritis mortificatis per peccatum non confertur, nisi medijs actibus charitatis subitis, & semiplene liberis vel in ingressu purgatorij, aut gloriæ. pag. 523. num. 202.
Moralitas.
 Dividitur in moralitatem bonam, & malam tanquam genus rigorosum in suas species. tract. 12. disp. 2. pag. 67. num. 96.
 Distinguitur à libertate. disp. 3. pag. 155. num. 123.
 Quæ sit eius regula? ibid.

Mors.
 Est pœna peccati originalis. tract. 12. disp. 3. pag. 133. num. 70.
Motio, Motus, Movens.
 Motus quas mutationes includat? tract. 12. disp. 1. pag. 28. num. 94.
 Motio efficax ad opus bonum morale non semper est gratia specialis. tract. 13. disp. 1. pag. 172. num. 211.
 Nihil est movens, & motum respectu eiusdem. tract. 13. disp. 3. pag. 290. num. 114.
 Voluntas per eandem motionem movet, & movetur à fine, secus vero à Deo. pag. 292. num. 119.

N

Natura humana.

Contra naturam humanam ut rationalem sunt vitia directè contraria virtutibus acquisitis. tract. 12. disp. 1. pag. 9. num. 24.
 Quæ sit illi inclinatio ad bonum honestum. ibid. num. 25.
 Vitia recedentia à motivo supernaturali sunt contra naturam rationalem. pag. 11. numer. 29.
 Etiam sunt contra naturam sensitivam, & quomodo? pag. 13. num. 38. & 39.
 Declaratur status illius, in quibus collocata sunt, vel potuit collocari. tract. 13. disp. 1. pag. 164. & 165. num. 1. & seq.
 In statu nature lapsæ, & nature puræ potest homo absque speciali gratia singulas veritates naturales speculativas cognoscere. pag. 166. num. 6.
Necessitas.
 Supposito iudicio indifferenti, & virtute sufficiente ad actum voluntas nequit necessitari ad illum. tract. 13. disp. 3. pag. 346. num. 102. & seq.
 Voluntas nostra maneret necessitata ad unum, si Deus ageret necessario. pag. 351. numer. 111.

Negatio.

In quo distinguitur à privatione. tract. 12. disp. 2. pag. 43. num. 18.
 Non petit veram causam efficientem. pag. 57. num. 60.

O

Obiectum.

Atur tendentia positiva ad obiectum dissonum legi, & hoc prout pertinet ad lineam moralem potest terminare actum voluntatis. tract. 12. disp. 2. pag. 50. num. 43.
 Quælibet veritas naturalis speculativa est obiectum

Actus proportionatum intellectus humani. tract. 13. disp. 1. pag. 166. num. 6.

Actum Dei.

Habitus odij Dei potest compati cum charitate. saltem per breve tempus, secus vero actus. & quare? tract. 12. disp. 1. pag. 7. num. 15.

Odium Dei secundum vilius gradum non habet debitum physicum, aut metaphysicum à rectitudine charitatis. tract. 12. disp. 2. pag. 44. num. 22.

Datur tamen in illo vera privatio rectitudinis ratione debiti moralis. ibid. num. 24.

Offensa.

Actus contritionis tendit effective ad destructionem gravis Dei offense. tract. 14. disp. 1. pag. 373. num. 24.

Remissio offensa non potest cadere sub merito de condigno puri hominis. disp. 2. pag. 482. num. 116.

Omissio.

Peccatum omissionis respicit ut motivum intrinsicum obiectum alicuius vitij. tract. 12. disp. 1. pag. 19. num. 62.

Non sumit speciem à quovis obiecto contrario virtuti, sed ab obiecto actus, quia specialius contrariatur adui omissionis. pag. 20. num. 63.

Sumit speciem intra eandem materiam ab obiecto peccati commissionis, quod est minus grave. ibid. num. 64.

Peccata omissionis in seipsis sunt aequalia, si sunt intra eandem materiam, secus vero in suis causis, vel si pertineant ad diversas materias. pag. 31. num. 104.

Actus, qui vere influit in omissionem peccaminosam, est in se peccatum. tract. 12. disp. 2. pag. 37. num. 1.

Non est diversum peccatum ab ea in genere moris. ibid. num. 2.

Dicitur peccatum commissionis initiative, sed obiective, & absolute dicendum est peccatum omissionis. ibid. num. 3.

Si actus impossibilis cum actu præcepto supponat propositum firmum, & efficax illum omittendi, non influit vere in omissionem, nec est in se peccatum. ibid. num. 4.

Omissio actus præcepti voluntaria tantum in causa non solum est effectus peccati, sed etiam est in se formaliter peccatum. pag. 38. num. 67.

Opponitur secundum se præcepto affirmativo. ibid.

Diversitas inter omissiones internas, & externas quoad susceptionem malitiae, & quando sunt voluntarie in causa, est iuxta distinctionem actus interni, & externi. pag. 40. num. 11.

Omissiones secutæ ex aliqua infirmitate, si sunt de rebus malis, quia prohibitis, non sunt in se peccata. pag. 42. num. 14.

Carentia actus considerata secundum se in peccato omissionis potest habere rationem peccati secus vero malitia. tract. 12. disp. 3. pag. 111. num. 12.

Omissio actus mali non est intrinsece bona nec meritoria. tract. 14. disp. 2. pag. 438. num. 23.

Opera.

Opera naturalia nec de congruo merentur primam gratiam. tract. 13. disp. 1. pag. 215. num. 126. & seq. & tract. 14. disp. 2. pag. 474. num. 98.

Nec ex natura rei, nec ex promissione divina possunt mereri primam gratiam. pag. 217. num. 129.

Illud axioma facienti quod est in se. O. non intelligitur de operibus naturalibus. ibid.

An opera naturalia possint mereri orationes infirmorum, quibus gratia obtinetur. pag. 219. num. 132.

Gratia habitualis est simpliciter perfectior omnibus operibus supernaturalibus. tract. 13. disp. 2. pag. 264. num. 73.

Nequeunt dari opera specie perfectiora visione beata, & actu charitatis. pag. 269. num. 83.

Opera nostra ex gratia procedentia ex se habent condignitatem cum vita aeterna, & non precise ex favore extrinseco Dei. tract. 14. disp. 2. pag. 434. num. 11.

Opera metu facta possunt esse meritoria. pag. 437. num. 17.

Condignitas, & valor operum duplex, scilicet, quoad sufficientiam, & quoad efficaciam. pag. 448. num. 44.

Cur opera pure naturalia dignificentur à persona Christi, & non à gratia in iusto. pag. 456. num. 62.

Christus per opera pure naturalia non potest mereri de condigno præmium aliquid supernaturale. ibid. pag. 457.

Per opera adhuc supernaturalia extra gratiam facta homo non potest mereri de condigno gratiam habitualem. pag. 474. num. 99.

Nec de congruo congruitate proprie dicta. ibid. num. 100.

Influs defecto non meretur gratiam habitualem per opera ab ea procedentia. pag. 475. num. 101.

Immo nec de potentia Dei absoluta. ibid. num. 102.

Oppositio.

Traditur distinctio oppositionis, contrariorum. tract. 12. disp. 1. pag. 1. num. 1.

Datur rigorosa contrarietas inter virtutes acquisite, & vitia eis directe opposita. pag. 22. num. 2.

Inter bonum, & malum in linea formaliter morali datur oppositio proprie contraria. tract. 12. disp. 2. pag. 53. num. 49.

Ordinatio, Ordo.

Quadruplex potest excogitari ordo charitatis ad Deum. tract. 14. disp. 2. pag. 452. num. 54.

Aliqua ordinatio charitatis requiritur ad meritum

tum condignum vite aeternae. pag. 454. num. 55. Non requiritur formalis. ibid. num. 56.

Sola habitualis ordinatio charitatis in actibus naturalibus non sufficit ad meritum condignum vite aeternae. pag. 455. num. 60.

Nec in actibus supernaturalibus. pag. 457. numer. 63.

Ordinatio charitatis necessaria ad meritum quomodo creitac, aut decreitac in actibus aliarum virtutum? pag. 466. num. 77. & seq.

P

Pactum.

Necessarium fuit inter Deum, & hominem ad hoc, ut polleret Adami incurrerent peccatum originale. tract. 12. disp. 2. pag. 69. num. 100.

Est necessarium aliquid pactum ex parte Dei ad meritum nostrum de condigno apud ipsum Deum. tract. 14. disp. 2. pag. 443. num. 36. Explicatur qualitas huius pacti. pag. 444. num. 37. & seq.

Participatio.

Qua sit participatio moralis, quæ virtualis, & quæ formalis? tract. 13. disp. 2. pag. 237. num. 16.

Gratia habitualis est participatio formalis naturæ divinæ, & non tantum moralis, aut virtualis. ibid. num. 17. & seq.

Explicatur modus illius, & alij reijciuntur. pag. 238. num. 18. & seq.

Quando in ente supernaturali detur participatio formalis, & quando virtualis? pag. 263. numer. 70.

Dantur plures participations intellectus divini, sed tantum lumen gloriæ est participatio formalis. pag. 271. num. 87.

Parvuli.

Existentes in Limbo non habent remorsum conscientie. tract. 12. disp. 1. pag. 13. num. 37.

Habent tamen poenam damni, licet non puniantur poena sensus. tract. 12. disp. 3. pag. 134. num. 73. & seq.

Nec habeat debitum ad illam. pag. 136. numer. 78.

Nec habent aliquem dolorem, aut tristitiam ex privatione visionis beatae. pag. 137. num. 81. & seq.

Carent beatitudine naturali. pag. 139. num. 85.

Quis eorum locus post diem iudicij? ibid.

Absint iudicio universalis. pag. 140. num. 87.

Num se privatos agnoscant beatitudine naturali? pag. 144. & 146. num. 98. & 102.

Ad quid teneantur, cum ad usum rationis pervenerint? pag. 151. num. 116.

Quod eis auxilium præbeat ad adimplendum præceptum dilectionis Dei? tract. 13. disp. 1. pag. 189. num. 62.

Quid de parvulo enutrito in sylvis? ibid.

Peccans, Peccator, Peccatum.

Qui peccat directe contra Deum finem naturalem, peccat etiam indirecte contra eum finem supernaturalem. tract. 12. disp. 1. pag. 7. numer. 17.

Peccata venialia, si sunt talia ex genere suo, & plene deliberata, destruant virtutem acquiritam sibi oppositam; secus vero quæ non sunt talia ex genere suo, vel ratione parvitatis materiae, vel ex defectu plene deliberationis. pag. 7. & 8. num. 19. & seq.

Peccata sunt contra naturam sensitivam, quæ, & quomodo? pag. 13. num. 39.

Idem est peccata differri per ordinem ad obiecta, ac per ordinem ad motiva intrinseca. pag. 19. num. 59.

Peccatum commissionis, & omissionis distinguuntur pluraquam specie, si sumantur metaphysice. ibid. num. 61.

Peccata commissionis distinguuntur specie moralis essentiali per ordinem ab obiecta, specie tamen accidentaliter multoties per ordinem ad rectitudinem, quæ privant. pag. 20. num. 65.

Divisio peccati in carnale, & spirituale est essentialis. pag. 22. num. 71.

Idem dicendum est de divisione peccati in peccatum in Deum, in proximum, & in seipsum. ibid. num. 74.

Et de divisione penes superabundantiam, & defectum. pag. 23. num. 77.

Secus vero de divisione peccati in peccatum cordis, oris, & operis. ibid. num. 76.

Nec distinguuntur essentialiter per reatus ad diversas poenas. ibid. num. 75.

Sola diversitas præceptorum ex parte principij non diversificat specie peccata. ibid. num. 79.

Species peccati non desumitur à lege. ibid.

Peccatum commissionis, & omissionis, si sumantur in esse pure morali, non distinguuntur specie, quando procedunt ex eodem motivo. pag. 24. num. 38.

Non omnia peccata sunt aequalia. pag. 29. numer. 98.

Privatio, quæ est in peccato non est totalis, sed in corrupto esse. ibid. num. 99.

Peccata omissionis in seipsis sunt aequalia, si sunt intra eandem speciem, secus vero in suis causis, aut si pertineant ad diversas materias. pag. 31. num. 104.

Peccatum ex obiecto gravius potest superari simpliciter in esse pure morali à peccato inferioris speciei ratione circumstantiarum aggravantium intra eandem speciem. ibid. numer. 105.

Peccatum eo est gravius, quo opponitur directe præstantiori virtuti. pag. 32. num. 110.

Nonnullæ limitationes circa prædictam doctrinam. pag. 33. num. 111. & 112.

Voluntarium in causa peccaminosa est in se peccatum. tract. 12. disp. 2. pag. 38. num. 6. & deinceps per totum dubium.

In peccato commissio datur aliqua malitia privativa. pag. 44. num. 24.

Idem est inquirere, an in peccato commissio datur malitia positiva, & quodnam sit formale constitutum illius. pag. 48. num. 36.

In peccato commissio datur malitia positiva iuxta mentem D. Thom. ibid. num. 37.

Peccatum commissio prius opponitur legi negativæ, quam legi positivæ conditionali. pag. 51. num. 45.

Aliquid, quod habet rationem peccati, traducitur intrinsicè ad posterius ex peccato Adami. pag. 68. num. 97.

Hoc est peccatum originale, quod verè, & proprie est peccatum, & nobis voluntarium. ibid. num. 98.

Non est ipsa substantia animæ rationalis. pag. 96. num. 101.

Nec formaliter concupiscentia, seu fomes peccati. ibid. num. 102.

Non consistit in peccato actuali Adami, prout est unum, & idem in omnibus. pag. 70. num. 103.

Illud, quod in Adamo est peccatum habituale, ad nos transfusum est peccatum originale, etsi numero distinctum. pag. 71. num. 106.

Idemque idem est inquirere circa constitutum peccati originalis nostri, ac circa essentiam peccati habitualis personalis. ibid.

Non consistit eius essentia in reatu poenæ. pag. 72. num. 111.

Nec consistit in peccato actuali Adami ut moraliter perseverante in suis posteris. pag. 75. num. 116.

Nec constituitur per terminum positivum physicum ad modum habitus relictum ex peccato actuali Adami. pag. 77. num. 120.

Nec consistit in aliquo termino pure morali. pag. 80. num. 130.

Nec in privatione habitualis conformitatis, quæ est distincta tam a privatione iustitiæ originalis, quam a privatione rectitudinis actus. pag. 82. num. 135.

Consistit in privatione voluntaria iustitiæ originalis, prout tollit præcisè effectum eius primum, & communem ipsi, & gratiæ nostre habituali. pag. 85. num. 140.

Quomodo salvetur, quod dantur peccata habitualia specie diversa, non obstante quod essentia consistat in sola privatione gratiæ? pag. 49. num. 153.

Peccatum habituale mortiferum hominis conditi in natura pura consisteret in privatione gratiæ. pag. 95. num. 155.

Prima species, quam habuit peccatum originale originans, & originatum nostrum est superbia. pag. 96. num. 157.

Recensetur alia malitiæ peccati originalis. pag. 97. num. 158.

Peccatum Adami fuit, & est causa non solum moralis, sed etiam physica nostri peccati originalis. pag. 98. num. 161. & seq.

Semen est instrumentum physicum ad traditionem illius. pag. 99. num. 163.

Quenam differentia datur inter peccatum mortale, & veniale. pag. 100. num. 164. & seq.

Primaria, & formalis consistit in eo, quod mortale est contra legem simpliciter, & veniale tantum secundum quid. pag. 102. num. 166.

In quo consistit differentia radicalis? ibid. num. 168.

Malitiæ illorum distinguuntur essentialiter. pag. 103. num. 169.

Peccatum potest habere rationem poenæ secundum aliquid se habens ad illud, vel antecedenter, vel concomitanter, vel consequenter; focus verò secundum rationem malitiæ. tract. 12. disp. 3. pag. 109. num. 5. & seq.

Peccatum, quod homo primò committit non potest esse veniale. pag. 149. num. 110.

Nec peccatum veniale potest coniungi cum solo originali. ibid.

Omne peccatum Angeli est mortale. pag. 161. num. 143.

Peccata mortalia verè auferuntur per iustificationem. tract. 14. disp. 1. pag. 358. num. 12.

Non auferuntur per solam formam extrinsecam. ibid. num. 30.

Gratia requisita ad illa delenda est gratia habitualis. pag. 362. num. 8.

Ad remittenda illa adhuc in ratione offensæ non intervenit novus favor Dei extrinsecus. pag. 363. num. 9.

Defectus est forma adæquata expellens peccatum. pag. 375. num. 3.

Immo repugnat, quod datur alia forma directè expellens peccatum habituale præter illam. pag. 377. num. 36.

Peccatum mortale non opponitur tantum ex lege Dei cum gratia habituali. pag. 387. num. 55.

Opponitur etiam plusquam moraliter. pag. 388. num. 57.

Et etiam metaphysicè, & essentialiter. pag. 398. num. 58.

Hæc oppositio versatur non solum inter peccatum habituale, & gratiam, sed etiam inter gratiam, & peccatum actuale. pag. 390. num. 62.

Peccatum actuale nec coexistit, nec potest coexistere cum gratia habituali in instanti reali, in quo quis iustificatur, nec e converso. pag. 394. num. 68.

Ad remissionem peccati mortalis commissi in statu nature pure esset necessaria gratia habitualis. pag. 411. num. 101.

Transacto peccato veniali manet in anima quædam macula habitualis. pagin. 417. numer. 109.

Hæc non consistit in peccato præterito non retracto, & non condonato, nec in obligatione ad poenam temporalem, sed in privatione fervoris charitatis. pag. 418. n. 110.

Nec potest remitti formaliter per solam condonationem Dei extrinsecam. pag. 420. numer. 113.

Nec per solam solutionem poenæ. pag. 421. num. 114.

Nec per attritionem sumptam secundum sua essentialia. ibid. n. 115.

Nec per rationem virtuales, quæ in exercitio aliarum virtutum a charitate reperiri valet. ibid. n. 116.

Nec per attritionem simul cum sacramento. pag. 422. n. 117.

Sed tantum per actum charitatis, aut contritionem perfectam. pag. 422. & 423. numer. 119.

Aut per attritionem supernaturalem elicitam a iusto, & ad peccata directam. ibid. num. 120.

Cur quedam peccata venialia deleantur, & non omnia? pag. 428. n. 127.

Peccatores non possunt sibi, aut alijs sive de condigno, sive de congruo bona temporalia mereri. tract. 14. disp. 2. pag. 523. n. 185.

Merita omnia per peccatum mortificata reviviscunt per subsequentem iustificationem. pag. 516. n. 190.

Peccata senel dimissa nunquam redeunt. pag. 517. n. 191.

PeLAGIUS.
Eius errores. tract. 13. disp. 1. pag. 102. n. 115. & tract. 14. disp. 2. pag. 210. num. 45.

Non negavit motionem moralem Dei. tract. 13. disp. 3. pag. 309. n. 49.

Admisit auxilium sufficiens. ibid.

Præcipua controversia D. Augustini cum illo fuit circa auxilium efficax. ibid.

PERFECTIO.
Explicantur perfectiones status innocentie. tract. 12. disp. 2. pag. 70. n. 104.

PERMISSIO.
Permissio peccati potest esse poena. tract. 12. disp. 3. pag. 109. n. 5.

PERICULUM.
Aliud intrinsicum, & aliud est extrinsecum. tract. 12. disp. 3. pag. 152. n. 118.

PERSEVERANTIA.
Multifariam accipitur. tract. 13. disp. 1. num. Tom. III.

141. pag. 225. & tract. 14. disp. 2. pag. 506. num. 165.

Iustus habet quidquid est necessarium, ut possit perseverare vsque in finem per auxilia vel recepta, vel oblata. tract. 3. disp. 1. pag. 225. num. 142.

Perseverantia finalis consistit formaliter in conjunctione gratiæ cum morte, & est distincta ab ea, quæ requiritur ad diu perseverandum in bono. pag. 226. n. 143.

Est gratia specialis respectu omnium hominum iustorum. ibid. n. 144.

Perseverantia finalis est effectus immediatus, & convertibilis prædestinationis. pag. 228. & num. 146.

Adhuc esset gratia specialis in statu innocentie. ibid. n. 147.

Hoc donum non coincidit cum dono confirmationis. pag. 230. n. 153.

Iustus defectio non meretur perseverantiam finalis in gratia. tract. 14. disp. 2. pag. 507. num. 167.

Nec potest illam mereri adhuc de potentia Dei absoluta sive de condigno sive de congruo. pag. 508. & 509. n. 171. & seq.

Perseverantia in gratia pertinet ad principium essentiale meriti. ibid.

PERSONA.
Digitas personalis auget meritum, non verò habitualis. tract. 14. disp. 2. pag. 456. num. 61.

PENÆ.
Reatus poenæ non est de conceptu primario peccati habitualis. tract. 12. disp. 3. pag. 107. num. 2.

Nec condignitas ad illam est aliqua relatio realis, aut rationis, licet concipiatur à nobis ad instar relationis rationis. ibid. n. 3.

In quo consistat reatus ad poenam remissa culpa? ibid. pag. 108.

Nihil potest habere rationem poenæ, nisi sit de conveniens subiecto illius. ibid. n. 5.

Peccatum potest habere rationem poenæ secundum aliquid se habens ad illud vel antecedenter, vel concomitanter, vel consequenter, focus verò secundum rationem malitiæ. pag. 109. n. 5. & seq.

Actus voluntatis non habet rationem poenæ. pag. 110. n. 10.

Nec privatio rectitudinis reperia in eo. pag. 111. num. 12.

Peccato mortali non debetur poena infinite intensiva. pag. 113. n. 18.

Pœna non correspondet persè peccato ratione offensæ, sed ratione malitiæ. pag. 114. num. 21.

Peccatum habet condignitatem ad poenam infinitam quoad durationem. ibid. n. 22.

Pœna æterna non debetur persè peccato veniali. pag. 118. n. 35.
 Probabile est, quod pœna debita peccato sive mortali, sive veniali dimisso in hac vita quoad culpam, est temporalis: probabilis est, quòd est æterna. pag. 119. n. 37. & seq.
 Peccato veniali non remisso quoad culpam debetur per accidens pœna æterna in inferno. pag. 120. n. 39.
 Divisio pœnæ in pœnam damni, & pœnam sensus explicatur. pag. 123. n. 47.
 Utraque debetur peccato mortali personali. pag. 124. n. 50.
 Pœna damni non est æqualis in omnibus damnatis. pag. 125. n. 52.
 Carentia visionis non solum est pœna obiective, sed etiam formaliter. ibid. n. 53.
 In quo consistit pœna, qua demones, & animæ separatæ torquentur ab igne corporeo? pag. 128. n. 6. & seq.
 Peccatum veniale non remittitur per solam satisfactionem pœnæ. tract. 14. disp. 1. pag. 420. n. 113.
Pœnitentiæ.. Vide Contritio.
Pollutio.
 Secundùm se non est peccatum; ideoque delictario de illa aliquando est licita existente bono fine. tract. 12. disp. 2. pag. 41. n. 12.
Potentia.
 An, & quomodo potentia naturalis distinguatur à potentia obedientiali? tract. 12. disp. 1. pag. 4. n. 7.
 Habitus, & consequenter actus, excedit potentiam in bonitate, & malitia morali. tract. 12. disp. 1. pag. 15. n. 44.
 Differentia notabilis inter actiones potentie immanentis, & transeuntis. pag. 18. num. 55. & seq.
 Potentia peccandi constituitur per aliquid positivum. tract. 12. disp. 2. pag. 66. n. 88.
 Potentia ad dilectionem naturalem Dei super omnia potest esse duplex: alia præcise antecedens, & altera consequens. Explicatur natura utriusque, prima dicitur tantum physica, secunda physica, simul & moralis. tract. 13. disp. 1. pag. 180. n. 40.
 Homo lapsus habet potentiam antecedentem, fecos vero consequentem ad amorem naturalem Dei super omnia. pag. 148. n. 49.
Præceptum.
 Sola diversitas præceptorum ex parte principij non distinguit specie peccata. tract. 12. disp. 1. pag. 23. n. 79.
 Distinctio præceptorum penes naturale, & supernaturalis non multiplicat peccata, nisi fra-

ctio vniuersaliusque intendatur persè. pag. 27. num. 92.
 Præceptum charitatis formalis obligat persè multoties in vita. tract. 12. disp. 3. pag. 149. num. 109.
 Datur præceptum obligans sub mortali ad hoc, vt homo primo perveniens ad usum rationis diligit Deum efficaciter, & super omnia. pag. 151. n. 116.
 Non obligat præcise per accidens, sed etiam persè. pag. 152. n. 118.
 Præceptum ordinandi omnes nostras operationes in Deum vitium finem quomodo, & quando obliget? tract. 13. disp. 1. n. 29. pag. 177. & tract. 14. disp. 2. pag. 462. n. 73.
 In statu naturæ puræ daretur præceptum de amando Deum naturaliter super omnia. tract. 13. disp. 1. pag. 182. n. 44.
 Etiam datur in statu naturæ lapsæ. pag. 184. num. 51.
 Præcepta supernaturalia non possunt adimpleri sine gratia supernaturali. pag. 190. n. 67.
 Nec præcepta naturalia prout eorum observatio conducit ad salutem. pag. 191. n. 68.
 Homo iustificatus potest adimplere omnia præcepta. ibid. n. 69.
 Aliquod præceptum naturale sine vlla gratia potest adimpleri adhuc in natura lapsa. ibid. num. 70.
Prædestinatio.
 Perseverantia finalis est effectus immediatus, & convertibilis prædestinationis. tract. 13. disp. 1. pag. 228. n. 146.
Prædicamenta.
 Dupliciter inter se conferri possunt. tract. 13. disp. 1. pag. 267. n. 80.
Premium.
 Principium essentiale meriti nequit esse premium illius. tract. 14. disp. 2. pag. 475. n. 102.
 Augmentum gratiæ est premium intermedium respectu gratiæ. pag. 494. n. 139.
Vide, Meritum, & Remuneratio.
Premotio efficax.
 Si Deus non præmoveret creaturam ad suam actionem, actio prout ab illa non esset effectus immediatus Dei. tract. 13. disp. 3. pag. 296. n. 25.
 Qualitas physice præmovens non datur ad hoc, vt voluntas præcontineat actualitatem, & existentiam operationis. pag. 339. numer. 90.
 Est necessaria adhuc pro statu innocentie. pag. 347. n. 104. *Vide, Auxilium.*

Prin

Principium.
 Principium essentiale meriti non cadit, nec potest cadere sub ipso merito. tract. 14. disp. 2. pag. 475. num. 102.

Prioritas. Vide Causa.

Privatio.

Privatio, quæ est in peccato commissionis, non intenditur per se, sed est in illo per accidens. tract. 12. disp. 1. pag. 21. num. 66.
 Duplex est genus privationis: alia totalis, quæ consistit in *corrupto esse*; altera non totalis, quæ consistit in *corrumpti esse*; hæc suscipere potest magis, & minus; fecus vero illa. pag. 29. num. 98.
 Privatio, in qua consistit malitia privativa peccati, non est privatio rectitudinis formalis, sed rectitudinis fundamentalis. pag. 29. num. 100.
 Privatio, ad distinctionem negationis, supponit capacitatem; & debitum. tract. 12. disp. 2. pag. 43. num. 18.
 Causatur ad positionem fundamenti. pag. 56. num. 57.
 Recensentur privationes perfectionum, quas homo contrahit per peccatum originale. pag. 71. num. 105.
 Ex conceptu communis privationis, & ex conceptu privationis male moraliter petit veram causam efficientem. tract. 12. disp. 2. pag. 56. num. 59.
 Peccatum originale nostrum, & habituale peccati mortiferi consistit in sola privatione voluntaria gratiæ. pag. 85. num. 140.
 Privatio iustitiæ originalis habet veram rationem culpæ. pag. 88. & 89. num. 144. & 145. & pag. 93. num. 50.
 Macula peccati venialis consistit in privatione fervoris charitatis. tract. 14. disp. 1. pagin. 418. num. 110.

Privilegium.

Privilegium specialissimum ad non peccandum venialiter per totam vitam in quo consistat, tract. 13. disp. 1. pag. 202. num. 97.
 Soli B. V. Mariæ fuit concessum. ibid. numer. 98.
 Privilegium non peccandi venialiter non consistit in dono confirmationis. pag. 202. num. 97.

Providentia. Prudentia.

Prudentia insula prohibet peccata etiam contra motivum naturale: & quare? tract. 12. disp. 1. pag. 7. num. 17.
 Etiam prudentia naturalis prohibet implicite agere contra virtutes supernaturales. ibid.

Tom. III.

Ad eandem providentiam spectat conferre vires sufficientes, & motionem efficacem alicui individuo vage, licet non omnibus. tract. 13. disp. 1. pag. 172. num. 21.

Purgatorium.

In purgatorio datur talis qualis pœna damni. tract. 12. disp. 3. pag. 123. num. 9.

R

Ratio.

AN possit ratio naturalis prohibere peccatum contra motivum supernaturale? tract. 12. disp. 1. pag. 1. num. 31. & seq.
 An prohibeat vitia opposita virtutibus infusis? ibid.
 Quid importet, prout distinguitur ab intellectu? tract. 12. disp. 3. pag. 147. num. 104.
 Unde oriatur, quod vult homo habere usum rationis, & alius non? ibid. num. 105.
 Quid intelligatur per primum instans, in quo homo pervenit ad usum rationis? pag. 148. num. 108.
 Quando homo primo pervenit ad usum rationis, tenetur sub mortali ad diligendum Deum efficaciter, & super omnia. pagin. 151. numer. 116.

Reatus.

Peccatum originale non consistit in reatu pœnæ. tract. 12. disp. 2. pag. 72. num. 111.
 Quid significet? tract. 12. disp. 3. pag. 107. num. 11.
 Quid, & quotuplex sit? ibid.
 Est habitudo inter peccatum, & pœnam. ibid.
 Reatus culpæ est ipsum peccatum habituale secundum suum primum conceptum. ibid.
 Reatus pœnæ, quomodocumque sumatur, non pertinet ad conceptum primum peccati habitualis. ibid. num. 2.
 A quo denominetur homo *reus pœnæ*, dimissa culpa? pag. 108. num. 3.

Rectitudo rationis.

Debetur omni actui libero. tract. 12. disp. 2. pag. 44. & 45. num. 24.
 Quæ rectitudo debetur actibus bonis, & malis ex obiecto? pag. 47. num. 33.

Remissio.

Iustificatio impij est vera remissio; & ablatio peccatorum moralium. tract. 14. disp. 1. pag. 358. num. 1.
 Hæc remissio non fit per solam formam extrinsecam. ibid. num. 3.

Aaaa

For

Forma, per quam fit hæc remissio, est gratia habitualis non egens aliquo favore extrinseco. pag. 362. & 363. num. 8. & seq.

Implicat, quod remissio peccati mortalis fiat sola condonatione Dei extrinseca. pag. 366. num. 14.

Remissio peccati mortalis habitualis nec fit defecto, nec potest fieri formaliter, & directe per aliam formam creatam, nisi per gratiam habitualem. pag. 375. & 377. num. 30. & seq.

Remissio peccati mortalis, quod committeretur in statu naturæ puræ, non posset fieri, nisi per gratiam habitualem. pagin. 411. numer. 101.

Per quid fiat remissio peccati venialis, & per quid non fiat? ibid. num. 113. & seq.

Quo sensu nihil cadat medium inter infusionem gratiæ, & culpæ remissionem? tract. 14. disp. 1. pag. 371. num. 21.

Facilius est remissio peccati venialis, quam mortalis, non obstantes quod ad illam plus requiratur. tract. 14. disp. 1. pag. 426. num. 125.

Remorsus.

Remorsus conscientiæ non datur in pueris exitibus in Limbo, nec in hæreticis. tract. 12. disp. 1. pag. 13. num. 37.

Reparatio.

Iustus in nulla providentia potest sibi mereri de condigno reparationem post lapsum. tract. 14. disp. 2. pag. 390. num. 131. & seq.

Nec de congruo. ibid. pag. 491.

S

Sacramentum.

Non potest fieri ab homine, quando non est sui compos. tract. 12. disp. 2. pag. 424. num. 13.

Attritio naturalis in Sacramento potest esse dispositio proxima in iusto ad iustificacionem, si est aliquo modo supernaturalizata intrinsece, secus vero si est adæquate naturalis. tract. 13. disp. 1. pag. 222. & 223. num. 136. & seq.

Cur forma Sacramenti poenitentiae est adæquate naturalis, & attritio, quæ est materia peccati esse supernaturalis? ibid. num. 137.

Sanctitas.

Quid sit sanctitas per modum formæ? tract. 13. disp. 2. pag. 244. num. 36.

Nequit dari sanctitas corporea per modum formæ. ibid.

Nullus actus est forma sanctificans. ibid.

Satisfactio.

Nullum opus peccatoris est satisfactorium ex opere operato. tract. 14. disp. 2. pag. 453. num. 53.

Scientia media.

Tollit subordinationem creaturæ ad Deum. tract. 13. disp. 3. pag. 293. n. 20. & seq.

Communia scientia mediæ principia. pag. 295. & 307. n. 22.

Ponit subordinationem, & subiectionem Dei ad creaturam. pag. 300. n. 31.

Non conducit ad hoc, vt Deus dicatur principaliter discernens in statu conditionato, nec in statu absoluto. pag. 301. n. 32.

Nec conducit ad hoc, vt auxilium sufficiens sit efficax in actu primo. ibid. n. 32. & seq.

Iuxta scientiæ mediæ principia Deus non esset omnipotens. pag. 311. n. 50.

Scotus.

Videtur coincidere cum Michaele Baio circa constitutum peccati habitualis. tract. 12. disp. 2. pag. 72. & 73. n. 111. & tract. 14. disp. 1. pag. 368. n. 15.

Semen Adami.

Esset instrumentum physicum ad propagandam in nobis iustitiam originale, sicut est ad traducendum peccatum originale. tract. 12. disp. 2. pag. 99. n. 163.

Quem vigorem haberet in statu originalis iustitiæ? ibid.

Qualiter per peccatum eum amiserit. ibid.

Ad traducendum peccatum originale non elevatur per aliquid positivum. ibid. pag. 100.

Vide *Adamus*, *Peccatum Adami*, & *Peccatum originale*.

Species.

Species peccati non desumitur à lege. tract. 12. disp. 1. pag. 23. n. 79.

Quando species contenta sub vno genere est simpliciter perfectior omni specie contenta sub alio, arguit, quod primum genus est perfectius physicè, non logicè. tract. 13. disp. 2. pag. 267. n. 80.

Sper. Vide Fides.

Status.

Traditur definitio status naturæ humanæ. tract. 13. disp. 1. pag. 165. n. 1.

Declaratur status naturæ puræ. ibid.

Et status naturæ integræ. ibid. n. 3.

Et status iustitiæ originalis. pag. 160. n. 4.

Et status naturæ lapsæ. ibid.

Et status naturæ reparatæ. ibid.

In nullo statu indiget homo speciali gratia ad

T

Tentatio.

Ad victoriam levis tentationis ex honesto motivo naturali non est necessaria specialis gratia in vltimo statu. tract. 13. disp. 1. pag. 177. num. 32.

Ad victoriam gravis tentationis ex motivo aliquo pravo nulla requiritur gratia. pag. 204. num. 100.

Homo lapsus non potest vincere gravem tentationem, adhuc ex motivo honesto naturali, sine speciali gratia Dei. ibid. num. 101.

Potest tamen in statu naturæ puræ. pag. 208. num. 109.

D. Thomas.

Iuxta illius mentem datur in peccato commissio nis malitia positiva, & probatur late. tract. 12. disp. 2. pag. 46. n. 37.

Stat clare pro prædeterminatione physica. tract. 13. disp. 3. pag. 291. num. 15.

Est constantis sententia D. Thomæ; quod Deus agit ad extra per actionem formaliter immutentem. pag. 292. & 295. num. 20.

Tristitia.

Non potest habere rationem poenæ. tract. 12. disp. 3. pag. 112. num. 16.

V

Verba.

Elicita à dormiente, vel ebrio non sunt formaliter talia, ac proinde nec peccata in se. tract. 12. disp. 2. pag. 43. num. 17.

Quid de contumelijs, blasphemijs, & similibus, quæ ab ebrijs, vel insanis proferuntur? ibid.

Verecundia.

Deficit à ratione virtutis. tract. 12. disp. 1. pag. 3. num. 5.

Hoc non obstante, opponitur contrariè inverecundia. ibid.

Virginitas.

Prout est virtus, non amittitur irreparabiliter, nisi per peccatum. tract. 12. disp. 2. pag. 49. num. 10.

Virtus.

Duplex est virtus, alia naturalis, & persè acquisi-

singulas veritates naturales speculativas cognoscendas. ibid. num. 6.

Nec ad eliciendum aliquod opus bonum morale. pag. 170. num. 17. & seq.

In statu naturæ puræ non est necessarium specialis auxilium ad diligendum Deum naturaliter super omnia. pag. 180. num. 41.

In statu naturæ puræ obligaretur homo ad diligendum Deum naturaliter super omnia. pag. 182. num. 44.

Status naturæ puræ non exigit vllam gratiam specialem. pag. 183. num. 46.

In statu naturæ puræ non repugnat beatitudo naturalis. ibid. num. 47.

In statu naturæ lapsæ datur potentia antecedens ad amorem naturalem Dei super omnia, non verò potentia consequens. pag. 184. numer. 46.

In statu naturæ puræ non fieret remissio peccati mortalis, nisi per gratiam habitualem. tract. 14. disp. 1. pag. 411. num. 101.

Status via requiritur ad meritum. tract. 14. disp. 2. pag. 440. num. 27. Vide *Gratia*, & *Homo*.

Substantia.

Peccatum originale non est ipsa substantia animæ rationalis, sed aliquid distinctum. tract. 12. disp. 2. pag. 69. num. 101.

In ea recipitur immediate aliquid positivum torquens demones, & animas separatas. tract. 12. disp. 3. pag. 129. num. 63.

Gratia habitualis est simpliciter perfectior omni substantia creata, & creabili, licet sit imperfectior secundum quid. tract. 13. disp. 2. pag. 264. num. 75.

Superbia.

Fuit prima species peccati Adæ, & est nostri peccati originalis. tract. 12. disp. 2. pag. 96. numer. 157.

Supernaturale.

Ex triplici capite potest aliquid dici *supernaturale*. tract. 13. disp. 2. pag. 261. num. 68.

Quodnam est ens *supernaturale*? ibid.

Gratia habitualis est forma entitative *supernaturalis*. pag. 261. num. 69.

Etiã visio beata. ibid. pag. 262.

In ente *supernaturali* quænam sit participatio formalis, & quænam virtualis. pag. 263. num. 70.

Quilibet modus entitative *supernaturalis* est perfectior simpliciter omni ente naturali. pag. 265. & 266. num. 78.

Synderesis.

Habet vim superioris, & regale in ratione practica. tract. 12. disp. 3. pag. 155. numer. 123.

Quod eius obiectum? ibid.

Index rerum & verborum notabilium.

altata supernaturalis, & perse infusa, vnaqueque habet suum vitium oppositum, tract. 12. disp. 1. pag. 1. num. 1.
 Inter virtutes acquiritas, & vitia recedentia directe ab illarum motivo datur stricta, & directa contrarietas, pag. 2. num. 2.
 Quomodo salvetur, quod duplex virtus contrarietur proprie vni vitio, & duplex vitium vni virtuti? pag. 3. num. 4.
 Quomodo accipiendum, quod virtus tenet medium inter vitia extrema? ibid. num. 6.
 Virtuti perse infusa non contrarietur proprie vitium directe procedens contra moti-um supernaturale. ibid. num. 7.
 Virtus acquirita potest destrui per solam cessationem a suis actibus, pag. 6. num. 14.
 Virtutibus infusis contrariantur indirecte vitia procedentia contra moti-um supernaturale. pag. 7. num. 16.
 Idem dicendum est de vitijs a motivo naturali recedentibus, licet non ita rigorose. ibid. num. 17.
 Virtus acquirita destruitur per peccata venialia ei opposita, si sunt talia ex genere suo, & plene deliberata, secus vero si non sunt talia. pag. 7. num. 19.
 Non datur specialis virtus distincta ad merendum. tract. 14. disp. 2. pag. 454. numer. 59.
 Omnes virtutes perse infuse, que simul cum gratia in eodem instanti infunduntur, dimanant physice ab ea. tract. 13. disp. 2. pag. 256. num. 59.
 Nulla creatura valet habitus virtutum supernaturalium principaliter physice producere, nec augere. pag. 272. num. 89. & pag. 273. numer. 91.
 Vt actus reliquarum virtutum sint meritorij, debent saltem virtualiter referri in finem charitatis. tract. 14. disp. 2. pag. 455. num. 60. & seq.
 Quomodo hac formatio fiat? pag. 461. num. 70.
 Omnes virtutes tam acquirite, quam infuse eliciunt actus intrinsece formatos ex imperio charitatis. pag. 465. num. 77. & seq.
 Per exercitium aliarum virtutum a charitate non remittitur peccatum veniale. tract. 14. disp. 1. pag. 421. num. 116.
 Virtutes infuse augentur iuxta augmentum gratie. tract. 14. disp. 2. pag. 494. numer. 139.
 Visio.

Visio beata non est forma sanctificans. tract. 13. disp. 2. pag. 248. num. 42. & pag. 252. numer. 53.
 Est entitative supernaturalis. pag. 262. num. 69.

Visio beatifica crescit iuxta augmentum gratie. tract. 14. disp. 2. pag. 294. num. 139.

Vita.

In altera vita non datur, in quo peccatum veniale puniatur cum solo originali. tract. 12. disp. 3. pag. 149. num. 110.
 Iustus potest mereri de condigno vitam aeternam. tract. 14. disp. 2. pag. 431. num. 5.
 Eius opera habent condignitatem ex se cum illa, & non tantum ex favore extrinseco Dei. pag. 434. num. 11.

Vitium.

Duplex est vitium, aliud tendens perse contra rationem naturalem, & est oppositum directe virtutibus naturalibus: aliud est expresse, & perse contra moti-um supernaturale, vt quodlibet vitium oppositum virtutibus theologis. tract. 12. disp. 1. pag. 1. num. 1.
 Vitia directe recedentia a motivo virtutis acquirite opponuntur contrarie virtutibus acquiritis. tract. 12. disp. 1. pag. 2. num. 2.
 Quomodo salvetur, quod duplex vitium contrarietur proprie vni virtuti, & duplex virtus vni vitio? pag. 3. num. 4.
 Vitium directe tendens contra moti-um supernaturale non contrarietur proprie virtuti infuse. ibid. num. 7.
 Vitia opposita virtutibus acquiritis adhuc manent post iustificacionem in ratione habitus, & quare dicantur dispositiones? pag. 4. & 54. num. 9. & disp. 2. pag. 55. num. 54.
 Vitium potest destrui per solam cessationem a suis actibus. tract. 12. disp. 1. pag. 6. num. 14.
 Vitia recedentia a motivo supernaturali opponuntur contrarie indirecte virtutibus infusis. pag. 7. num. 16.
 Idem dicendum est de vitijs a motivo naturali recedentibus, licet non ita rigorose. ibid. num. 17.
 Vitia contraria virtutibus acquiritis sunt contra naturam rationalem vt talem. pag. 9. numer. 24.
 Est mala dispositio nature rationalis. ibid.
 Etiam sunt contra lumen naturale rationis, & contra bonum honestum. ibid. num. 25.
 Etiam vitia recedentia a motivo supernaturali sunt contra naturam rationalem vt talem. pag. 11. num. 29.
 Vitia sunt contra naturam sensitivam, que, & quomodo? pag. 13. num. 39.
 Vitium constituitur per aliquid positivum. tract. 12. disp. 2. pag. 54. num. 53.

Vnio.

Vnio hypostatica est absolute perfectior gratia habituali. tract. 13. disp. 2. pag. 264. num. 74.
 Pos-

Index rerum, & verborum notabilium.

Possibiles sunt vniones hypostatice specie diverse, & quomodo? pag. 271. num. 85.
 Possibilis est casus, in quo vnio hypostatica expellat peccatum. tract. 14. disp. 1. pag. 374. num. 28.
 Volitio.
 In volitione duplex est tendentia ad obiectum peccaminosum: alia de linea physica, seu volitionis; altera de linea morali, & hæc est secundaria. tract. 12. disp. 1. pag. 21. num. 69.
 Vide Amor.
 Voluntas.
 In ea nequit recipi aliquis habitus physicus convertens illam ad bonum commutabile vt ad vltimum finem. tract. 12. disp. 2. pag. 80. num. 128.
 Actus voluntatis secundum suam entitatem sive physicam, sive moralem non potest habere rationem poenæ. tract. 12. disp. 3. pag. 110. num. 10.
 Voluntas per eandem motionem movet, & movetur a fine; secus vero per eandem motio-

nem movet, & movetur a Deo: & quare? tract. 13. disp. 3. pag. 292. & 293. num. 19.
 Voluntas determinata per qualitatem prædeterminantem adhuc determinatur a se ipsa. pag. 342. num. 95.
 Non potest necessitari, si habeat virtutem sufficientem ad actum, & supponat iudicium indifferens. pag. 345. & 346. numer. 100. & seq.
 Non ageret libere, si Deus ageret necessarid; pag. 351. num. 111.
 Cur operaretur contingenter, & non libere? pag. 355. num. 122.
 Voluntas creata non potest resistere auxilio efficaci. tract. 13. disp. 3. pag. 332. num. 79. & seq.
 Voluntarium.
 Voluntarium in causa peccaminosa est in se peccatum. tract. 12. disp. 2. pag. 38. num. 6. & per totum dubium.
 Peccatum originale est nobis voluntarium, & quomodo? pag. 68. num. 98. & 99.

F I N I S.

